

Khukhrianskiy Andrii

Моя творчість — це спосіб виразити емоції та поділитися ними зі світом. Тут представлені кілька віршів, які відображають мою здатність працювати з почуттями та створювати глибокі тексти.

Серце в ранах

Повіяло в хаті коханням,
Світало на вулиці, ранок
В обійми з легким зітханням
Притиснув я тебе ласкаво

Скотилась сльоза по лиці,
На душі промелькала печаль
Я не хочу знову у дні ці
Діставати з ножен меча

Хочу, щасливий, бути з тобою
Бачити світ у барвах нових,
Хочу розвіяти порох з набоїв
Та переплавити гільзи із них...

Відлити у форму червоний метал,
Дістати із неї серце блискуче...
Кохати для мене найвища мета,
Не вірю, що щось буде круче...

Битиме ще раз і ще нас життя,
Але, мила, допоки я поряд,
Навколо збудуємо ми укриття
Можливо з видом на море...

Не повірю нікому, хто скаже
Що не ти є доля моя
Думки мої чорні, досі у сажі,
Але ти мій яскравий маяк...

Можливо я демон кохана,
А може і ні, хто зна...
Серце цілком моє в ранах
А на душі весна...

Цікаво говорим щоночі,
Відчуваєм поряд тепло...
Я знову дивлюсь в твої очі
І не побачу там зло...

Весь час думки, все про тебе
Не хочу за інших я чути
Найсвітліші зорі із неба
Я хочу для тебе здобути

Колись собі купимо дім
В саду дітей будем бавить
Створимо світ новий в нім
Де життя їх ніколи не вдарить...

Дитя всередині

Особа дитини у кожному живе!
Нагадає вона щохвилини,
Що світ як ріка, по ній тіло пливе,
Ферментуючись там неупинно.

Там будуть пороги, будуть гілки
Важко і боляче буде та й годі!
Там все що вороже пустить плітки
Там місця немає чистій природі

Зітруть тебе в порох злі язики,
Чи викинуть геть при нагоді,
Чимало нещастя, з'їси залюбки,
Мало не в кожній жахливій пригоді...

Малий відчуває цей світ і кричить
Він більше не може жити як хоче
Закриє його "старший брат" і гарчить
Щоб напасти на нього не було охочих

Десь у кімнаті, де сонце на стінах,
Де світло і тепло, прикольно й цікаво,
Посеред кімнати гралась дитина
Мати поїсти покличе ласкаво

Розвіє все вітром, все те що на потім
То буде колись, прийде ще час,
А зараз бігти! Мокрий весь в поті,
Бігти до мами, в котре, ще раз!

Бути малими приємно було нам
Але тепер всі дорослі неначе...
Хочеться музику вкинути фоном
З тих самих моментів наших
дитячих...

Вона зігріває, мов би и той вогник
З якого народиться знову жар-птах
Скільки разів не казав би "я сдохну"
Малий запалює іскри в серцях...

Зіграймо ще раз

Зіграймо ще раз у цю гру!
Прошу тебе, я спати не можу.
Ніколи з голови не зітру,
Ті думки, що серце тревожать
Мов листя дерев на вітру.

Промені світла, ранок зимовий,
Фігурки красиві, чорно-білі поля.
Почув би я знову те дідове слово,
"Зіграймо ще раз, постав короля..."

Зіграймо ще раз у цю гру!
Прошу тебе, я спати не можу.
Приходь, я дверей не запру,
Мій погляд не буде порожнім,
Я в чайник води наберу...

Наша партія досі ще в силі
Є стіл, є і дошка, та сама з полями
Фігурки є чорні, вони ж є і білі,
Нам не треба збиратись з думками...

Зійграймо ще раз у цю гру!
Мрії як хмари злітайте в повітря,
Колись я, сто відсотків, помру,
Цінуюте лиш шахи, дивіться у сузір'я,
Програв? Це запрошення в гру!